

Si pel serrat de les alzines en ofrena,
enllà dels fòssils i del gris roquetar,
puges ardit fins assolir la carena
podràs, sorprès, atalaiar:
a ponent, assossegades
heretats pairals;
a llevant, verdes onades
successives de tossals.

Els instants espurnejants
es tornen llunyans.

Entrellaçada amb l'horitzó
la teva mirada en té l'esplendor.

Sense recança del propi pes
ni l'esgarrifança d'un bosc espès
una guilla cautelosa
ha sortit del seu catau,
s'ha fos en la tarda fosa
i ronda borrosa
pel fons de l'afrau.

El vell merlot de la riera
aixeca el vol amb gran brogit;
del branca d'una pomera
n'ha caigut un fruit petit.

La cinglera repta l'aire just al caire.
El camí poruc voreja l'estimball.
La fontana, no fa gaire, rondinaire
s'ha tornat, quan escasseja, degotall.

I la balma de la vall, abrigall.

Si la ment tens afligida
fes allò que fa l'ocell
que, del món, en sap la mida:
estima la vida a coll de Portell.